

Вузлики на пам'ять

Микола Руденко

Помруть чи ні римовані рядки —
Істотно,
Та не цим піклуюсь нині:
Чим стану я, коли мої кістки
Камінням зробляться в могильній глині?

Невже нічим?..
Адже ж я жив, я був
Не каменем в ярку, не мінералом.
Чи марно я пекельний гарт здобув,
Йдучи між лезом і зміїним жалом?

Заради чого стільки сліз і мук,
Терзань і зрад, що випалили душу?
Заради рими, від якої звук
Утвердити в людському серці мушу?

Хіба ж у пісні добрій чи лихій
Є сенс, коли ти сам —
Лише химера;
Коли життя — це тільки гра стихій,
А не розумно витворена сфера?

Відстороніться ті, хто кулаком
Мені втовкмачував гірку облуду.
Кінець мій
Не під глиняним горбком —
Я знаю, що кінця ніде не буде.

А вас-бо жаль, старі товариші,
Що натрудили мозок і долоні:
Кінця нема —
Є тільки сон душі.
Спочинок у божественному лоні.

І скільки тисяч літ —
Не в тому суть:

Для вічності це тільки мить єдина.
Відтак захмарні крила понесуть
Туди, де має вирости людина.

Це знову будеш ти —
Не інший, ні.
Спочатку звідаєш і щастя, й скруху.
А те, що пам'ять втратить уві сні —
Лиш дріб'язок земний,
Не досвід духу.

Світ — не годинник.
Еталон новий
В почесному кутку для нього вішай.
Як може Всесвіт бути неживий?
Невже він
Од комп'ютера простіший?

Збагни хоч це — у баченні яснім
Це теж прийняти можна за основу:
Ти є лиш Інформація у нім...
Або Число...
Або одвічне Слово.

Бог чи Ідея —
Думка не нова.
Навчись нарешті міркувати строго.
О назви, назви...
Ви —лише слова,
Та як міняєте людську дорогу!